13/06/2026

Η εν Χριστώ αγιότητα

/ Γνώμες

Ομιλεί σήμερα ο άνθρωπος και συνομιλεί με τον συνάνθρωπό του περί αγιότητος και αγίων. Ο όρος «άγιος» υπάρχει από την αρχαία Ελλάδα. Ταόν ευρίσκουμε στους φιλοσόφους όπως στον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη. Ο Ισοκράτης αναφέρει: «Εκείνοι αγίως περί ταύτα και σεμνώς έχουσι» (Βούσιρις 25,4) εννοώντας αυτούς που έχουν ενάρετη και ηθική ζωή.

- *Του Αρχιμανδρίτη Κυρίλλου Κωστόπουλου (Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Πατρών, Δρ. Θεολογίας)*

Στις αρχές των Χριστιανικών χρόνων, «άγιοι» ονομάστηκαν αυτοί οι οποίοι έδωσαν τον εαυτό τους ολοκληρωτικά στον Τριαδικό Θεό. Και τούτο διότι η λέξη «άγιος» προϋπήρχε στην παλαιά Διαθήκη. Στο Λευιτικό, μεταξύ των άλλων, λέει ο Θεός στον Μωυσή: «ότι εγώ ειμι Κύριος ο Θεός υμών και αγιασθήσεσθε και άγιοι έσεσθε ότι άγιος εγώ ειμι, εγώ Κύριος ο Θεός υμών» (Λευιτ. ια΄ 44). Στην Καινή Διαθήκη «άγιος» είναι εκείνος που έχει απόλυτη σχέση με τον Θεό. Ο Ηρώδης, μας διασώζει ο Ευαγγελιστής Μάρκος, «εφοβείτο τον Ιωάννην, ειδώς αυτόν άνδρα

δίκαιον και άγιον» (Μάρκος, στ΄ 20).

Ο όσιος Νικόδημος ο Αγιορείτης και άλλοι Πατέρες εκφράζουν και την άποψη ότι ο όρος «άγιος» προέρχεται από το στερητικό «α» και την λέξη «γη» και σημαίνει αυτόν που ανεβαίνει πάνω από τα γήινα και πρόσκαιρα, απαρνείται το κοσμικό φρόνημα και έρχεται σε κοινωνία με τον Θεάνθρωπο Κύριο, ενώνεται μετ' Αυτού, χαριτώνεται με την Χάρη του Αγίου Πνεύματος και τοιουτοτρόπως αγιάζεται.

Στην Αγία Γραφή βλέπουμε να ονομάζονται «άγιοι» όχι μόνον αυτοί οι οποίοι τιμώνται και δοξάστηκαν υπό του Θεού και σε αυτήν την ζωή, αλλά και όλα τα αγωνιζόμενα μέλη της Εκκλησίας τα οποία κοινωνούν μετά του Θεανθρώπου Κυρίου. Ο Απόστολος Παύλος αποκαλεί τους Χριστιανούς που εδίωκε προ της επιστροφής του «αγίους»: «και πολλούς τε των αγίων εγώ εν φυλακαίς κατέκλεισα...» (Πράξεις κδ΄ 10). Ο Θεός μας καλεί να γίνουμε άγιοι και όχι απλώς καλοί άνθρωποι ή καλοί Χριστιανοί: «Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ Άγιός ειμι» (Α΄ Πέτρου, α΄ 16).

Η Αγία μας Εκκλησία δεν είναι απλώς μια ουμανιστική κοινωνία καλών ανθρώπων, αλλά είναι το μυστικό Σώμα του Χριστού, που ψυχή της έχει το Πανάγιο Πνεύμα, κεφαλή της τον Θεάνθρωπο Κύριο και μέλη της τους βαπτισμένους Ορθοδόξους Χριστιανούς. Τοιουτοτρόπως, τα μέλη της δεν είναι απλώς ουμανιστές, ανθρωπιστές, αλλά είναι και πρέπει να είναι ασκητικοί, πνευματικοί, άγιοι άνθρωποι. Άγιος και αληθινό μέλος της Εκκλησίας είναι αυτός που αγωνίζεται συνεχώς εναντίον του εγωισμού του, των παθών του, των αδυναμιών και των κακών συνηθειών του· αυτός που βρίσκεται συνεχώς στον χώρο της ορθοδόξου Εκκλησιαστικής ασκήσεως, της πνευματικότητος, της προσευχής, της μυστηριακής ζωής και της θυσιαστικής αγάπης. Ο αγώνας αυτός περιγράφεται από τον Απόστολο Παύλο στους Κολοσσαείς: «Νεκρώσατε ούν τα μέλη τα επί της γης [...] απόθεσθε και υμείς τα πάντα, οργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν [...] μη ψεύδεσθε εις αλλήλους [...]. Ενδύσεσθεούν ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και ηγαπημένοι, σπλάγχνα οικτιρμού, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνη, πραύτητα, μακροθυμίαν, ανεχόμενοι αλλήλων [...] επί πάσι δε τούτοις την αγάπην [...]» (Κολοσσαείς β΄ 5-17).

Είναι λάθος η άποψη μερικών ότι η πορεία προς την Αγιότητα και άρα την λύτρωση και την σωτηρία είναι μία απλή θρησκευτικότητα και συμμόρφωση με ηθικούς κανόνες. Η πορεία προς την αγιότητα –που, σημειωτέον, υπάρχει μόνο στην Ορθόδοξη Καθολική και Αποστολική Εκκλησία- είναι ασκητική, πνευματική, μυστική, χαριτωμένη· είναι ταύτιση του θελήματός μας με το θέλημα του Θεού.

Σήμερα, δυστυχώς, ο άνθρωπος αποστασιοποιήθηκε από τον Θεό δημιουργό του

και έπαυσε να πορεύεται τον δρόμο αυτόν, της Αγιότητος. Αποτέλεσμα είναι το να ζούμε σε μια κοινωνία όπου κυριαρχούν οι συγκρούσεις που πολλές φορές καταλήγουν σε φόνους, οι ανηθικότητες, οι αδικίες, οι κατατρεγμοί, οι φόβοι, οι αβεβαιότητες και οι απελπισίες, που καταλήγουν σε αυτοκτονίες.

Η μοναδική διέξοδος από όλα αυτά που προαναφέραμε και που μεταβάλλουν την ζωή του ανθρώπου σε ένα συνεχές μαρτύριο είναι η επανένωσή του με τον Θεό Πατέρα και Δημιουργό του διά της εν Χριστώ πορείας, που είναι η αγιότητα.

Πηγή: pemptousia.gr